

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ пжтъ въ седмицата: Срьда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ година 3 лева въ прѣдплата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща прѣдплатено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Всеичко, което се отнася до вѣстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна,

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: М. Паничерски.

22 Януарий 1897 год.

Редакцията на в. „Свободенъ Гражданинъ“ извѣстява, че съ днешния си брой почва второто шестмѣсечие, по която причина поканва всички неплативши абонати да побързатъ и си внесжтъ абонамента за първото полугодие. Тия, които нежелажтъ да го получаватъ за напрѣдъ, да повърнатъ той брой съ нуждната забѣлжка, а всички други, да внесжтъ въ прѣдплата абонамента си за II-то полугодие, защото строго сме рѣшили да непращаме никому вѣстникъ безъ пари.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 965.

гр. Варна, 21 Януарий 1897 год.

Варненскій Окржженъ Сждъ обявява, че съ опрѣдѣление въ общо събрание на 18 Януарий 1897 год. подъ № 6, призна за адвокатъ жителя изъ гр. Провадия Д-ръ Панайотъ Ранковъ, съ мѣстожителство гр. Варна.

Прѣдседателъ: *Ив. Филиповъ.*

Секретаръ: *М. Радевъ.*

ЦЕНТРАЛНАТА АПТЕКА на Петръ Апостолidisъ, въ гр. Варна, търси още единъ ученикъ съ една годишна практика.

Прѣдпочита се той, който владѣе и турски езикъ.

АДВОКАТА

Теодоръ Хр. Стояновъ,

Докторъ по правото

приема да води и защитава дѣла прѣдъ сждищата.

Улица „Поппова“, № 151 уч. III.

ДО СЕГАШНИТЪ СЪДРУЖНИЦИ

ЯНКО С. ЧУЧАРКОВЪ

и

СТ. БОГДАНОВЪ

ПРОВАДИЙСКИ АДВОКАТИ

Съобщаватъ, че отъ 1-й Януарий н. г. се раздѣлихъ и починжхъ да работжтъ отдѣлно.

Отъ съчиненията на ШЕКСПИРА до сега излязохъ отъ печатъ:

ОТЕЛЛО, МАКБЕТЪ и ХАМЛЕТЪ.

Всѣхъ пиеса е придружена съ единъ историтко критически етюдъ и нужното число обяснителни забѣлжки въ текста.

Намислатъ се за продажъ въ КНИЖАРИЩАТА на В. БОЖИЛОВЪ — ВАРИА; абонати се записватъ само въ редакцията на „Театрална Библиотека“ чрезъ г-на П. Хр. Генковъ, Варна. Печати се и IV томъ — КРАЛЪ ЛИРЪ.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

Ний не можемъ да си прѣдставимъ по-радостенъ моментъ въ живота на единъ изгнаникъ отъ тоя, въ който той се извѣстява, че Върховната властъ го амнистира, опрощава за винаги и му открива свободно затворенитъ до сега порти. Тѣй очаквахме и отъ страна на нашитъ изгнаници въ Руссия да поерѣщжтъ Закона за амнистията. Обаче, ето вече мѣсецъ какъ истича отъ опрощаванieto имъ и тѣ не сж се възвържли въ отечеството си! Нѣщо повече: тѣ чрѣзъ свои съмнѣленници и приятели заявяватъ, че нѣма да се вържтъ въ България, до като не имъ се въздаджтъ ония служби и чинове, които тѣ „по право и по заслуги“ заслужавали да имъ се даджтъ. Кои, подиръ всичко това, остава въ недоумѣние, че тия наши емигранти-офицери(?) сж нанетинна хора идейни, безкористни и самоотвържени, които сж страдали и наказватъ за благо на България? И послѣдния даже руссофилъ у насъ трѣбва вече да се е убѣдилъ, че тия български нечадия сж наистина позоржтъ на народността ни и че тѣмъ имъ е невъзможно вече да се прикриватъ задъ нѣкакви си патриотически домогвания, когато най-убѣдително доказахъ, че сж били и сж по настоящемъ, оржде на една чужда сила и на своя егонизмъ. Колкото и да искаме тая минута да забравимъ грозното минало и колкото да се стараемъ да оправдаемъ прѣдателскитъ постжпки на тия своего рода емигранти съ нѣкакви патриотически цѣли, прѣдъ насъ се неспреча факта, че наистина тия хора сж се движели отъ егонистични и корнетолубивни цѣли. Слѣдъ писмото на Бендеревъ и назарлжцитъ, които тѣ частнимъ образомъ прѣдставлявали, спорѣдъ както ни съобщава Руссен. вѣстникъ „Законность“, всѣкой единъ отъ насъ трѣбва да заключи, че въ правата дума *емигрантски* въпросъ не е имало и неможало е да има, щомъ прѣдъ очи ни не се лвяватъ нѣкон благородни побуждения, за които да се застжпватъ *soi-disant* емигрантитъ.

И наистина, какво означаватъ думитъ имъ: „че никакво съглашение неможало да стане мѣжду емигрантитъ, служащи въ Руссия и тѣхнитъ врагове служащи въ България“ (?) Кои сж тия врагове, г-да емигранти, съ които вне искате да се приравнявате по чинъ и служба? — Нашитъ офицери, койго запазижхъ честъта на мундира, военната си клетва и честъта на България ли? На и кому сж тѣ врагове? — Ваши лични ли, или на отечеството си, за което сж биле винаги готови да пролѣжтъ кръвта си? Това е повече отъ безочливостъ! Съ тия ваши претенции заличихте и най-малката слѣда отъ българщина, каквото можахме да прѣдполагаме, че има у васъ. Вне вече не сте достойни не за служби, ами и за каквито и да било чинове, удовлетворяющи вашето дѣтнско честолюбие. Вне сега сте напълно въ ролята си, като измѣнници, орждия на чужденцитъ и глупави честолюбци. Вне неможакте да схванете оня прѣходенъ моментъ, 18-й Май и слѣдъ 2 Февруарий, когато нанетина се ползувахте още съ какво годъ обявние мѣжду една частъ отъ българскитъ граждани и когато всички политически партии искахъ да се затвори емигрантски въпросъ. Всички искахме

да дойдете по мѣжду ни, да се завърните въ отечеството си, и съ вашитъ сили и способности, да се борите срѣщу произволитъ и неправдитъ. Народа нѣмаше да ви остави невъзнаградени и незадоволени за полжитъ и трудоветъ ви; но вие, напротивъ, за вторий пжтъ се подиграхте съ челолюбивитъ чувства на българския народъ и за послѣденъ пжтъ доказахте, че както при свалияннето на първия български Князь, тѣй и сега вашитъ побуждения сж биле егонистични. И тѣй, г-да *емигранти*, слѣдъ като изложихте държавата ни на такъвъ единъ позоръ, да сключи съ една чужда държава дипломатическа конвенция, нарѣченъ законъ за амнистията и то, благодарение на такъво едно несъстоятелно правителство, като днешното, вамъ не остава нищо друго, освѣнъ да чакате ония блаженни минути, когато нещастна България стане задунайска губерния, да се възвърнете тогава съ *чинове и служби* генералъ-губернаторски. Позоръ! . . .

Рускитъ консули въ Македония.

Сголичния вѣстникъ „Знаме“ публикува една дописка изъ Македония, писана отъ единъ русофилъ (?). Въ неж по единъ най-безсѣвственъ начинъ се изопачаватъ чувствата на македонското българско население спрямо рускитъ консули и уважаемата редакция счела за добръ по висия съображения да замлъчи и да се прѣстори, като че нищо не знае отъ скоронното минжло на тая многострадална частъ на нашето отечество. Иматъ право, може би, сътрудницитъ на в. „Знаме“ да крижтъ съ черно було дѣлата на рускитъ консули отъ насмината на Ястребовци, Якобсонови, Сорокинови, и др. и да твърджтъ, че съ *благотворение* сж *гледали* *българитъ на тия руски прѣдставители*. Ний се възмуцаваме отъ това овчедушие на Знаменисти и заявяваме на всеуслишание, че никой другъ не е напакостилъ толкова много на българщината въ Македония, колкото това направихъ, подобни на Лисѣвичъ русски консули отъ Освобождението на България. Достатъчно е да споменемъ, че единъ Якобсонъ въ Солунъ заставише българитъ да цалуватъ ржка на грѣцкия Владика и да се отрежжтъ отъ схизматическата Българска Екзархия, а другъ, Ястребовъ, заблуди всички учени славянофили и посыжъ сѣмето на вражда между българни и сѣрби по въпроса за населението на Македония. Вельдетвие на това, всячки българо-македонци бѣхъ дигнали всѣкакво доверие отъ тия руски консули и гледахъ ги като най-опасни врагове за народността имъ. Вѣски руски консулъ бѣше и е странилице за българина, дори и до днесъ.

Его ви най-прѣсни факти по това. Г-нъ Лисѣвичъ, добръ познатъ на варненскитъ граждани, разиграва ролята на вгори Каулбарсъ въ Македония.

1) Веднага слѣдъ дохажданieto си, г. Лисѣвичъ оскѣрѣи българското население съ това, че не прие посвѣщенieto на тогавашниятъ българскій метрополитъ Макама.

2) На 11 Май 1894 г., на празникжтъ на славяненитъ просвѣтителни, цѣлото българско население въ Скопие и българскитъ ученици, като се връщахъ

инаха покрай Руското с пбени прѣдставители. Обаче, г. Лисѣвичъ за това, оплака се оф-Българитѣ, че нѣли прѣд-тѣ пбени противни на Тур-адствие на това оплакване, ни пбелцини граждани и

година г. Лисѣвичъ безъ ни-ни оффициално Българскитѣ унищожавалъ старинитѣ по

Митра

църквитѣ и манастири.

Г. Г. се сдружъ съ агентитѣ на сѣрбската пропаганда и пращаше свѣтитѣ гавизи по селата въ Скопско да агитиратъ между населението, че желанието на Русия е било да се обяви то за сѣрбско.

5) Драгоманитѣтѣ му Гито съ негово знание подкупуваше граждани отъ Скопие да се казватъ Сърби и поерѣдетвомъ Гита сѣрбската пропаганда даваше рушвети на чиновнитѣ.

6) Самъ г. Лисѣвичъ отиваше заедно съ Сѣрбскитѣ консули по селата и говореше на населението че Русия иска то да стане сѣрбско.

7) Миналата година дойде въ Скопие единъ русинъ, агентъ на църковни вѣщи. Слѣдъ заминаването му, г. Лисѣвичъ донесълъ на турската властъ, че това лице не е било търговецъ, а български офицеръ, че то с имало движение съ българитѣ първенци; г. Лисѣвичъ е искалъ съ тоя си измисленъ доносъ да скомпрометира българитѣ въ Скопие.

8) Прѣзъ Май м. г. сѣрбскитѣ агитатори поставиха край Скопие едно знаме съ надписъ, насоченъ противъ Турция. Г. Лисѣвичъ, който е знаелъ прѣдварително, че знамето е направено за да се обвинятъ отпослъ българитѣ, употребилъ всички усилия да убѣди валията, че това знаме е било приготвено отъ българскитѣ митрополитѣ Синесия. Правосъдието, обаче, улови виновницитѣ, извѣстни сѣрбомани.

9) При веѣка своя сръща съ турскитѣ чиновници, г. Лисѣвичъ прѣдставя българитѣ като врагове на държавата и ги подканя да прѣдсѣдватъ вѣничко българско.

10) Г. Лисѣвичъ, който знае много добръ, че въ Скопие, освѣтъ Сѣрбскитѣ консули, вице-консули и нѣколко пришелицы отъ къмъ Нови-Пазаръ и Митровица, други Сърби нѣма и че вѣничкото християнско население въ Скопската епархия е Българско, на веѣки пактешественикъ, който отива при него, говори, че тая епархия е била населена отъ нея. Напоследѣтъ дохожда въ Скопие единъ Французскитѣ пактешественикъ, Алфредъ Белъ, който събпраще свѣдения за народноститѣ и училищата въ Скопската епархия. Тоя пактешественикъ е билъ до толкова заблуденъ отъ г. Лисѣвича, щото въ разговора си съ единъ Българинъ, той — пактешественикъ — попиталъ, кога се е появила въ Скопие за прѣвъ пѣтъ българската пропаганда. На отговоритѣ на Българина, че въ Скопско, както и въ цѣла Македония, българска пропаганда, нѣма, защото вѣничкото славянско население е българско, — Алфредъ Белъ казалъ, че той не може да вѣрва това, понеже г. Лисѣвичъ му казалъ, че, освѣтъ Българскитѣ митрополитѣ, цѣлото население въ Скопската епархия е сѣрбско. Такива лъжливи свѣдения г. Лисѣвичъ е давалъ и на своето началство. Миналото лѣто, въ Петербургъ той на-лѣво и на-дѣсно е проповѣдвалъ че цѣлата Македония е била населена отъ Сърби.

Г-нъ Русофила спира изброяването на лисѣвическитѣ пакости, защото се бои да не пострада прѣстижа на нашата освободителка и свършва съ думитѣ: „че населението почевъ да обръща своитѣ погледи къмъ униата“.

Редакцията на в. „Знаме“ трѣбваше да каже на основание на тая корресонденция, че има работа съ единъ втори Каулбарсъ, безъ да отождествява двѣстията на Лисѣвича съ благитѣ намѣрения, които великата и Православна Россия може да има за християнитѣ въ Турция изобщо, а частно за българина въ Македония. Тя трѣбва съ насъ заедно да иска настоятелно пропѣждането на такъвъ единъ неразбранъ консулъ отъ Скопие, който размири вѣнички християни въ града и околията на Скопие. Послѣ, да посочи на македонцитѣ, че не е Русия единственната, която ще се застъпи за тѣхнитѣ правдини и която ще имъ спомогне въ бѣдѣ щето вѣстание. Македонци, надѣйте се на вашитѣ мишци и на правдата въ вашето дѣло. Само Богъ и освободенитѣ ваши братия сж искренитѣ ви защитници помощници, а не рускитѣ консули, които до сега сж се отнасяли спрямо освободителното ни дѣло по инструкторитѣ на крайнитѣ руски реакционери, единственното желание на които е прѣмъхването на схизмата, а сжщеврѣменно и унищожението на българщината въ Македония.

Бѣдѣте бодрѣ, Македонци!

Изъ политическия ни животъ.

(Продължение отъ брой 25).

Годиши плаувахме въ неизвестността. Прѣзъ вѣничкото врѣме емигрантитѣ Величковци, Груевци и др. се хранутѣхъ на гърба на великодушния русекитѣ

народъ, който по едно врѣме страдаше отъ неурожай и самъ се нуждасе за комаче хлѣбъ. Офицеритѣ-емигранти замѣтитѣхъ много служби въ русеката армия, съ което възбудихъ недоволството между русекитѣ военни. Положението на емигрантитѣ — българи бѣше едно отъ най-лошитѣ: горчивия хлѣбъ имъ се изваждаше изъ носа. Думитѣ: „стыдно мѣ что вы болгаринъ“, казани отъ едно високопоставено лице въ очитѣ на „Всемирный“ и др. такива, бѣхъ въ изобилие по адресъ на вѣнички бѣжанци — българи и даже на цѣлия народъ. Името „българинъ“ бѣше въ Русия ругателно, съ което означавашъ една недостойна тваръ, която позори каквото и да е човѣческо общество. Вѣнички днешни прѣдани на Князь Фердинанда народници отъ пасмината на Величковци и Бобчевци мигахъ и се слагахъ около казанитѣ на славян. благотворителни общества... За честъ на нашия старъ приятель г. Д. Ризовъ трѣбва да отбѣлжимъ, че той бѣше единственния българинъ, който се възмущаваше отъ това насилническо положение на русеката дипломация и отъ мизерното поведение на българеката емиграция въ Русия. Много русеки държавни маже се сръщахъ и подавахъ рѣка на г-на Ризовъ, защото бѣше откровенъ въ политическитѣ си убѣждения. Тѣ съ гордостъ се произнасяхъ за него, защото заявяваше вѣрѣтъ Петербургъ за самостоятелността и независимостта на Отечеството ни. Нѣ да не се отдалечаваме много. Въ България патентованитѣ патриоти бушувахъ и въ името на Князь Фердинанда вършехъ най-големитѣ безобразия: умъртвихъ органитѣ на прѣссата, заведохъ процеси противъ единственния органъ на радославиетѣ „Н. Права“ и осаждахъ отговорнитѣ редактори на най-тежкитѣ глоби и затваряния. Цѣлъ вѣкъ години, на които се осажда „Н. П.“ не бѣхъ достатѣчни да убѣдятъ куражѣтъ въ оппозиционеритѣ-радославиети. Негово Царско Височество отренъ на клетвата, която даде въ Търново, почна да прави бѣлѣжки Стамбулову, макаръ послѣдния и нищо да не вършеше безъ одобрението му. Работата озрѣ до тамъ, щото Князѣтъ слѣдъ сключаването на сто-миллионния заемъ и купуването на малнихеровитѣ пушки, захванъ да чѣсти бѣлѣжкитѣ си къмъ своитѣ съвѣтници-патриоти и вмѣсто „да суши жилищитѣ на злото“ захванъ да се позамислюва върху бѣдѣния достоенъ замѣстникъ на Стамбулова. Затѣя се единъ подземенъ огънь между Княза и Стамбуловото Министертво, който, съ вѣчко ходене на първия въ странство, се подклаждаше, до като най-сетѣ избухъ 18 Май 94 год. и опаса цѣлата държава. Разбира се, че не малко спомогнахъ въ това отношение и меморандума, даденъ въ Кобургъ на тогавашния царевичъ Николай, и свѣтитѣ на покойния русекитѣ дипломатъ Лобановъ, и роднинскитѣ свѣщания на благородната Кобургска фамилия и т. н. т. Вѣселилия Стамбуловъ, който имаше по-ярко и по-големо болшинство въ народното събрание отъ днешния Стойловъ и който не по малко се ползуваше съ довѣрието на народа (великоденскитѣ телеграми) отъ днешнитѣ управници — разбра най-сетѣ, че го не щѣтъ; че ако продължава още да плете държавната кошница, ще бѣде вредителенъ не само за другитѣ, ами и за себе си. По тая причина, и вѣдствие на една много любезна телеграмма изъ Виена, той подаде оставка на кабинета си, която се поднесе Князу на Вѣлградската гара, и която той прие въ София на 18-й Май 94 год. — „Слава Богу!“ се разнесе възгласъ по четирѣхъ краища на България, защото вѣнички граждани мислѣхъ, че оставката на Стамбулова е слѣдствие старото общане — „за да посвѣтъ живота си за щастieto и благоденствието на Българския Народъ!“ Двѣсетъ хиляди поздравителни депешы се поднесохъ на Княза него день, съ които той се величавше като втори освободителъ на Отечеството! Какво пародно опияняване бѣше тогава! Съ какви свѣтли надѣжди се поздравлявахъ гражданитѣ! Какъ се въздигахъ „сопѣлжикитѣ“, които поднесохъ на плѣщитѣ си страхопѣзливцитѣ — консерватори! Обаче много за скоро се упознѣхъ ирѣта, която трѣбваше да се прѣдстави ирѣсно на „благородния Българекитѣ народъ“. Тираническия режимъ се завърза и продължи сжществуването си съ разлика, че лицата сж нови, т. е. такива, които съ огънь и мѣхъ вѣтавахъ сръщу Князь и Държава. Вѣсѣкой единъ се намѣри въ недоумѣние, като гледаше какво се приказва и обѣщаваше, а какво въ сжщностъ се върши на дѣло. Думитѣ „свобода и законность“ станахъ за поддирѣвка. Гражданитѣ много за скоро легнахъ на стария си умъ, че у насъ „мюхюръ кимде иса, сюлюманъ одъръ“. Раскаляхъ се за радостта и банкетитѣ, съ които обсипвахъ ирѣския дипломатъ твърдъ щедро и раскошно. Завѣя единъ вѣгъръ на опомняване и разочарование. Вѣсѣкой се запитваше, какво означава повикването на властѣта хора „самоотвѣрлени“, които

много безсѣпни поци бѣхъ докарали на Господаря и възлюбленната му майка съ кървави писма, бомби, камни, убийства и др. Величковци, Поповци сѣднѣхъ около опечената нита и сѣхъхъ калпацитѣ си, като на знаятѣ. Запитанъ страшний Велзевулъ, защо става вѣничко това и какво вѣспитание и понятие за патриотизмъ ще се даде на бѣдѣщото поколение, което гледа на тия елементи съ прѣзрѣние и негодование, той отговаря: „цѣлата ми е да докажѣхъ ирѣдъ образованя свѣтъ, че въ България нѣма русофили и русофоби и че тия елементи не сж тѣй опасни, както се ирѣдставяватъ. Щомъ судиятъ на княжеската трапеза, тѣ сж готови да цѣлуватъ рѣжката и отъ дѣтитѣ страни“. И наистина работѣнни и ниски излѣзохъ „самоотвѣрленитѣ скитници“ въ Двореца, а отиѣтителни и злобни спрямо гражданитѣ, които закривихъ Князѣтъ-узурпаторъ, рѣжката на която тѣ цѣлуватъ по нѣколко пѣти на день. Моралъ и скандалъ!

(Слѣдва).

„СВОБОДА“ и „ЗАКОННОСТЪ“.

Клетва.

„Кѣтъкъ се во име Вѣсѣмогущаго Бога, че свѣто и ненарушимо ще назѣж Конститутцията и законитѣ на Княжеството, и че въ вѣсѣчкитѣ си распорѣждания ще имамъ прѣдъ очи само ползата и доброто на Княжеството. Богъ да ми е на помощъ.“

Фердинандъ“.

Чл. 35 отъ Конститутцията.

„Българекото Княжество се управлява точно спорѣтъ законитѣ, които се издаватъ и обнародватъ по начина, който е показанъ въ Конститутцията“.

Чл. 43 отъ Конститутцията.

„Печатѣтъ е свободенъ. Никаква цензура не се допуца, сѣщо и никакъвъ залогъ не се иска отъ писателитѣ, издателитѣ и печатаритѣ.“

Когато писателѣтъ е познатъ и живѣе въ Княжеството, издателѣтъ, печатарѣтъ и раздавачѣтъ нѣма да се прѣсѣдватъ“.

Чл. 79 отъ Конститутцията.

Чл. 13 отъ Паанчевия законъ за печата, утвърденъ отъ Князь Фердинанда на 4 Февр. 1896 г. „За вѣчко прѣстѣпление, извършено чрѣзъ печата, отговаря авторъ, а бѣде ли това извършено въ вѣстникъ или списание, то отговаря отговорния му редакторъ.“ (Макаръ и да е извѣстенъ писателъ. Вѣжъ разсѣкването, станали по приемянето на закона р.).

изъ чуждия печатъ.

Цариградъ. Съгласно рѣшеннето на посланицитѣ на Великитѣ Сили, спорѣтъ което бѣдѣщата Критска жандармерия щѣла да се образува отъ Бошнаци, Българи и Черногорци, прѣдставителитѣ на Силитѣ се адресирали до Българекото Княжеско Правителство, съ молба да избере изъ между Българекитѣ жандари хора съ испитана способностъ, които щѣли да се отправятъ въ Критъ. Правителството се съгласило на това прѣдложение.

— Спорѣтъ Европекитѣ вѣстници, Комитета на младотурцитѣ въ Цариградъ, чрѣзъ свои прѣдставители въ странство, податѣ на министритѣ на вѣншнитѣ работи на шестѣхъ велики сили, слѣдния меморандумъ: 14/26 Януарий 1897 г. Ваше Прѣвѣсходителство! „Турекия народъ отъ двадесетъ години насамъ изисква прилаганне на реформитѣ, които Султанъ Абдулъ Хамидъ е обѣщавалъ, както на подданницитѣ си, така сж и на силитѣ; но за злощастие Неговото царуване друго нищо не принесе на страната, освѣтъ территориални загубы, кланѣта, сиромашия и мораленъ отпадѣкъ и сѣсипване. Това обаче гибелно положение на работитѣ не е било въ състояние за да застави силитѣ, които сж подписали Парижския и Берлинския трактати, да взематъ енергични мѣрки за отстранение на толкова злощастия, чрѣзъ ограничаването на единъ необузданъ деспотизмъ; вѣсѣчкитѣ се ограничихъ въ подаване на ноти, енергични поѣжкогажъ и строги по форма, но лишени отъ вѣчка въ сжщностъ санкция. Арапи, Гърци, Българи, Турци, Арменци, Албанци, вѣсѣчкитѣ вѣобще турекитѣ подданници — Мохамеданци и Християни, страдаме отъ сжщитѣ злощастия, сжщитѣ мъжкѣ, прѣсѣдѣвания и неправди, като вѣсѣчкитѣ се нуждасемъ отъ единъ нормаленъ режимъ, състоящъ се въ равенство прѣдъ законитѣ и гаранция за живота, честѣта и имота, на които вѣчка група отъ човѣчки сжщества има право прѣзъ настоящитѣ вѣкъ. Прочее, надѣваме се, че резултата на прѣговоритѣ и свѣщанията, които се водятъ по настоящемъ въ Цариградъ, ще да удовлетвори мѣчанията, които формулирахме въ своята си, колкото умѣрена, толкова и справедлива программа на 1-й Декемврий 1895 г. и 14 Юлий

1896 год., въз основа на независимостта и цѣлостта на Държавата. Нѣма да прѣстанемъ отъ да повтаряме, че отъ абсолютенъ монархъ въ родъ на Абдулъ Хамидъ не трѣбва нищо да очакваме добро. Двадесетъ годишна опитностъ, мнѣнията на всичкиѣ добросъвестни и безпристрастни дипломати и публицисти, воденитѣ по настоящемъ въ Цариградъ прѣговори и съвѣщания и всеобщото негодувание съставляватъ неоспорими доказателства за подкрѣпа на нашитѣ възгледи. Моментата е критически; и ако и този пжтъ цивилизованата Европа не вземе своеврѣменно спасителни мѣрки, нека бжде увѣрена, че не ще закъснѣе избухването и успиване на вътрѣшна криза и смутове, които, по всѣка вѣроятност и фатално ще завлекжтъ и заплетжтъ и всичкиѣ сили. (Слѣдватъ подписантѣ).

Въ такава почти смисълъ писмо отъ сжщия Комитетъ било адресирано до всичкиѣ висши граждански и военни турски чиновници, съ прѣдложение да дѣйствуватъ за едно промѣнене на настоящия режимъ, тъй като, въ противенъ случай, длжностъ се налагало на Комитета да пристъпи къмъ борбата чрѣзъ всѣкакви срѣдства.

— Цариградъ. По настояване на Изетъ-Бей, интимния и всеяния съвѣтникъ на Султана, извѣстния Фуатъ-паша, който не отдавна искавалъ на единъ кореспондентъ на Германски вѣстникъ мнѣние, че причината за днешното ужасно положение на Турция биле министритѣ и паразититѣ около Илджъ-Кьопкѣ, билъ прѣмѣстенъ за воененъ управителъ въ Багдаты и послѣ въ Бейрутъ, обаче категорически и демонстративно отказалъ тия постове отъ страхъ да не го сполѣти участта и неспе нѣкое кафе à la Мидхатъ-паша. За въ всѣка случайностъ обаче, по распорѣждане на посланици, Фуатъ-паша се налялъ въ домътъ си отъ матрози на Европейскитѣ стационари.

Сжщо се съобщава, че Тефикъ-паша, началникъ на Военното училище въ Цариградъ, избѣгалъ внезапно въ странство.

СЕДМИЧНИ БЪЛЪЖКИ

ВЪТРЕШНИ.

Въ отѣла на чуждия печатъ читателитѣ ще прочетжтъ какъ Фуадъ-Паша доблестно манифестира своитѣ политически убѣждения прѣдъ носа на признатия отъ цѣль образованъ свѣтъ *тиранинъ* Султанъ Хамидъ II. Боже, кога и въ конституционна България ще се роджтъ Фуадовци!..

— Книжнитѣ пари (банкнотитѣ) у насъ сж станжли вече гнзздо за прѣнасяние и разсаждане разни епидемически болести. Отъ испущаннето си тѣ не сж биле промѣнявани и сега виждаме скъсани и лѣпени съ разни клейове банкноти да циркулиратъ между населението. Обръщаме вниманието на Санитарнитѣ власти и на Банковото управление.

— Прѣдсѣдатели на Софийскій Окржж. Сждъ г. Г. Пасаровъ ни извѣстива, че не му е била прѣдставена квитанцията отъ пощ. управление за исплащанне абонамента на вѣстника ни. Ний се възмущаваме и осждаме недобросъвестната постѣпка на пощенския служителъ въ дадения случай и учтиво молимъ г. Г. Пасарева да ни извини, за дѣто така бѣхме въведени въ заблуждение отъ пощата.

— Въ отговоръ на антрефилето на в. „Миръ“ за нѣкакви си намѣрени въ кжщата на прошеносецъ 2000 избирателни бюлетини, съ имена на *смишли народници*, съобщаваме сжщността на тая работа, а именно: въ деня на изборитѣ единъ отъ нашитѣ съмишленици *доброволно* отишълъ да се порасходи и наслади въ единъ полицейски участъкъ. Тамъ той вижда нѣколко конски торби, окачени по рахтовитѣ и прѣдначени за народничка *нужда и побѣда*. Не слѣдъ много врѣме участъка билъ блокиранъ отъ благороднитѣ *rag excellence* народнички избиратели—цигани и стражаритѣ се разпавали съ торбитѣ. Отъ бързание на услужливитѣ полицейски службаша една отъ торбитѣ се испнала и съмишленика ни ималъ удоволствието да види съ хиляди бюлетини, на които биле написани слѣдующитѣ имена: Симеонъ Кехаята, Костаки Стоиловъ и Спасъ Турчевъ. И подиръ всако това, безерамнитѣ народници сѣднжли чалъмъ да продаватъ.

МЪСТНИ.

Споредъ годишния балансъ на Българското Акционерно Дружество „Звѣзда“, което има контора си въ IV участъкъ на града, дава чиста печалба, за единъ периодъ отъ 8½ мѣсеца, 11 ⁴⁵/₁₀₀ % лева. Това дружество има основенъ капиталъ 60000 лева.

— Търговското Кредитно Дружество „Съгласие“, спорѣдъ годишния си балансъ дава чиста печалба по 11 ⁷⁶/₁₀₀ % на годината. Основния капиталъ на това дружество е отъ 100000 лева, распределени на 2000 акции по 50 лева. Контора му е на пиятата.

— Ново-Селския Полиц. Прѣдставителъ, извѣстния адвокатъ Н. Вълкановъ се ползува съ 10 дневенъ отпускъ, прѣзъ което врѣме му се плаща по 20 лева дневни, а той си гледа частната работа. Интересно е да се знае, какви причини е прѣдставилъ за да се ползува съ отпуска. Има си хасъ да му е разрѣшенъ такъвъ по болѣсть! Блаженни врѣмена!

— Въ отговоръ на антрефилето ни, че Тодоровъ неправилно е уволнилъ нѣкои сждни, в. „Миръ“ се старае да го оправдава, че уволнението на Мировия Сждия Ив. Жековъ е станало въ интереса на службата, защото, като боленъ, неможалъ да засѣдава. Добръ, но какво ще ни се възрази на това, че именно за такива случаи има изрична нарѣдба въ закона за чиновницитѣ, който заповѣдва на министра да разрѣшава на болия чиновникъ отпускъ, а не на право да го уволнява. Ние намираме тѣзи постѣпка на Тодорова безчеловѣчна, защото това уволнение е усложнило болѣстѣта на Ив. Жековъ.

ОТГОВОРЪТЪ

на Прѣдсѣдателката на Варп. Жен. Друж. „Майка“.

(Продължение отъ брой 25).

На празно се мѣчхъ да докажж, че тѣзи условия, ако се приематъ, ще опростятъ цѣлѣта и капитала на Дружеството; на празно се опитахъ да дамъ да разумѣжтъ, че тѣ нѣматъ право да приематъ тѣзи условия безъ съгласенето на цѣлото дружество, на празно се потрудихъ да ги увѣрь и убѣдѣж, че всѣкъдъ и всѣкога въспитателнитѣ домове, и завѣдения, въ които се отхраняватъ подхвърленитѣ дѣца, сж били и ще бжджтъ подъ попечението на правителствата и градскитѣ общини, защото за подържаннето на подобни завѣдения никакви женски трудове не могатъ да достигжтъ. Тука трѣбватъ сумми продължителни, капитални постоянни, защото ако сега спопиталището има само 11 дѣца, кой може да гарантира, че утрѣ, другия денъ, нѣма да се яватъ нови, а къмъ края на годината нѣма да се удвожтъ? Тогава и цѣлия капиталъ на дружеството не ще бжде достаточенъ за да се покрижтъ грамаднитѣ разности, и то само за една година!

За да прѣдпажж Женското Дружество отъ тѣзи очевидни опасности, азъ се постаряхъ да обяснж на госпожитѣ, че тѣ се заблуждаватъ, че тѣ, ако приематъ тѣзи условия нѣма да благодѣлствуватъ на подхвърленитѣ дѣца, а ще направатъ благодѣяние на общинското управление. Съ голѣмъ трудъ изложихъ тѣзи свои възгледи и опасения, своитѣ страхове и съжаление за упорството, което показвахъ тѣзи членки.

Тѣзи нѣколко госпожи—членки въ една минута, необмислено, верѣдъ викове и кресъци, безъ редъ и тишина рѣшихъ и приехъ самопроизволно тѣзи тѣжки условия и съ това искаж да унищожжтъ и погрѣбятъ цѣлѣта и капитала на Дружеството. Нѣ нека узнажтъ както членката, тъй и другитѣ почитаеми госпожи, нейнитѣ съмишленици, че цѣлѣта на дружеството е неприкосновена. Неж не само нѣколко членки самопроизволно не могатъ да измѣнжтъ, нѣ не сж достаточни двѣ и три пълни общи събрания да извършжтъ едно подобно нѣщо.

То трѣбва последователно, прѣзъ нѣколко общи пълни събрания, да се обмисли зрѣло, да се разисква подробно всѣкой членъ отъ устава, да се обѣрне внимание дали интереситѣ на дружеството изискватъ това и тогава само могатъ да станжтъ нѣкои измѣненія въ устава.

Капиталътъ на дружеството, както за членката тъй и за другитѣ почитаеми *доброжелателни* членки, нейнитѣ другарки, е още по-недостъпенъ. Той е неприкосновенъ, защото е нечленъ и събранъ по естотинка съ неуморими трудове и жъртви, съ потъ и мжки, съ разни обиди и унижения прѣдъ неумолната критика,

която при всако това ще оцѣни безпристрастно нашитѣ безкористни самотвержени трудове за доброто на бѣднитѣ.

Членкитѣ, които неуморимо, прѣзъ толкостъ години, работжтъ за направѣта на дружеството, се въодушевяватъ и насърчаватъ отъ най-високи благородни чувства, тѣ се трудатъ безъ никакво възнаграждение, безъ никакви задни мисли, да увеличжтъ капитала на дружеството и отъ приходитѣ и годишнитѣ вносове да разширатъ дѣятелностѣта си, да помагжтъ на повече бѣдни, и подържжтъ повсиче бѣдни способни ученици. Тѣзи пирудолюбиви и чисто сърдечни членки достигнажж отчасти цѣлѣта, защото сега вече Дружеството притежава капиталъ, който принася чистъ приходъ 600 лева въ годината. Дружеството съ тѣзи 600 лева отъ лихвитѣ и 400 лева отъ годишнитѣ вносове има сигуренъ приходъ 1000 лева, съ които е въ състояние да помага на бѣднитѣ, а съ приходитѣ отъ разнитѣ прѣдприятия да увеличава капитала си и укрѣпва дружеството. Тѣзи прѣдприятия всѣкой знае съ какви затруднения се съпровожджтъ, нѣ чловѣколюбивитѣ членки съ своитѣ стараи я прѣодоляватъ надъ всичкиѣ мъчности и възтържествуватъ.

Ето пжтътъ, който Женското Дружество си прѣдначрѣта и по който върни. Това не е тайна, това знае всѣкой гражданинъ и всѣка гражданка.

Недалногледната членка ме обвинява че трѣсжж *неосжществимото*, т. е. че Женското Дружество „Майка“ се труди да приготви капиталъ съ който да построи здание.

Този въпросъ се разисква отъ 3—4 години насамъ, когато членката интригуваше въ други области, далечъ отъ свещенната срдѣта на дружеството. Цѣлото Дружество, слѣдъ зрѣли разисквания съ цѣль да испълни членъ I отъ устава, парграфъ г. който гласи: „Дружеството има за цѣль да се труди, щото съ врѣме да може да се отвори едно техническо (стипендианско) женско училище въ Варна“ рѣши, щото съ трудъ и съгласие, съувеличаваннето на капитала да си построи едно гнзздо, едно здание, за която цѣль сж дадени вече нѣколко заявления на почитаемото общинско управление, косто е рѣшило вече да подари на Женското Благотворително Дружество „Майка“ мѣсто, на косто неуморимитѣ доброжелателки членки, а не членката и нейнитѣ другарки, съ радостъ и тържество ще издигжтъ стипендианското си училище, въ което ще се учжтъ всичкиѣ гражданки бѣдни и богати, дору и дѣщеритѣ на членката.

Това може да бжде *неосжществимо* за членката и нейнитѣ другарки, които цѣтятъ и дѣлѣтъ дружеството на партии, нѣ за единодушното съгласие на дружество, както е било до сега, това е много възмѣрно и *осжществимо*. Това не може да бжде дѣло на единъ чловѣкъ а особено на нещастната членка. Учрѣжденията живѣжтъ цѣли вѣкове, тѣ съ врѣме могатъ да достигжтъ много по-мѣчни и по-високи цѣли. Варненското Женско Дружество, косто е тѣй сжщо едно учрѣждение, ако се управлява благоразумно, безъ задни мисли и безъ вулканически залѣпяющи страсти, които сега въодушевяватъ членката и нейнатѣ другарки ще може да осжществи за въ бжджщето прѣкрасната си цѣль. Искреностѣта, солидарностѣта и трудолюбието, непонятни слова за членката, сж мощната двигателна сила, която ще осжществи *неосжществимото*. Още нѣколко думи за явяваннето на прѣдсѣдателката на Женското Дружество при общинското управление.

Ако прѣдсѣдателката на Женското Дружество „Майка“ се е явявала нѣкога въ зданието на градското управление, придружена всѣкога отъ своитѣ трудници и членове отъ разни комисии отъ дружеството, прѣзъ врѣмето на петгодишната си дѣятелностъ, то тя се е явявала всѣкога съ мисли толкостъ благородни, каквито членката не е въ състояние да разумѣе. Девизата на прѣдсѣдателката на Женското Дружество „Майка“ е Евангелското изрѣчение: „Люби ближния си, както себе си.“ За това може, както сегашното тъй и бившитѣ почитаеми Кметства да заевидѣтелствуватъ за дѣлата и прожитѣ, които сж станжли причина на нейното явяване при общинското управление.

Тя била прнета отъ господата Кметовѣтъ всѣкога съ съчувствия, а нейнитѣ прозби сж били взѣти всѣкога подъ внимание, защото тѣ сж били за въ полза на Дружеството и слѣдователно за въ полза на сиромашѣта.

Слѣдъ всички горѣизложено нека сжди обществото дали азъ трѣбваше да бждж противъ тѣзи произволни.

Дружеството има уставъ по който трѣбва да се управлява; има цѣль, която трѣбва да достигне. Азъ въ качество на прѣдсѣдателка на това Дружество бѣхъ длжана да защитѣмъ цѣлѣта и капитала му, да съхранѣмъ неизмѣнитѣ устава му.

г. Варна, 12 й Януарий 1897 г.

А. Д-ръ Желѣзкова.

Б. Р. Редакцията благодари на г-жа прѣдсѣдателката, за дѣто има добринага да ѣхъ освѣтли тѣй обстоителствено по единъ въпросъ, който живо заинтересува съгражданитѣ ни. Подиръ това изложение и прѣдъ видъ цѣлѣта на женското дружество „Майка“, изложена въ § 1 на Устава му, редакцията пълно одобрява държаното поведение на г-жа прѣдсѣдателката по въпроса за издѣржката на подхвърленитѣ дѣца и счита затворенъ тоя въпросъ за всѣко по-нататѣшно полемизиране отъ противната страна.

Българ. Акционер. Друж. „ДРУЖБА“, Варна.

ПОКАНА

Съгласно чл. чл. 38 и 40 отъ устава на дружеството и рѣшеннето на Административний Сѣвътъ отъ 14-й Януарий т. г., показватъ се господа акционеритъ да присѣствуватъ на редовно годишно събрание, което ще стане въ гр. Варна на 9-й Мартъ т. г., 9 часа прѣдъ пладня, въ зала „Съединение“.

Депозиранието на акции за право участие въ събраниято ще става само съ дружественната кантора въ Варна, до 7-й Мартъ вечерята, а пълномощни ще се приематъ до 8-й Мартъ вечерята.

Ако събраниято не се състои на 9-й, то ще се отложи за 23-й Мартъ с. г.

Варна, 22-й Януарий 1897 г.

Отъ Административний Сѣвътъ.

2—1

Българска Търговска Банка

ОБЯВЛЕНИЕ.

Управленнето на Българската Търговска Банка въ гр. Руссе, съгласно постановленнето на Управителний Сѣвътъ отъ 12 Августъ м. год, протоколъ № 76 публикувано въ „Държавний Вѣстникъ“ брой 183 и въ в. „Миръ“ и „Български Търговски Вѣстникъ“, има честь да навѣсти на Г-да Г-да Акционеритъ си, че 10 % отъ третата вноса л. зл. 20 сръбцу акциитъ ѝ, опрѣдѣлена да стане отъ 15 до 30 Априлъ тая год. ще се извърши при касата на Централното ѝ Управление въ Руссе, и при слѣдующитъ Агенти на Банката:

въ Свищовъ при г. Ил. А. Ивановъ	
„ Варна „ „ Бр. С. С. Маркови	
„ Бургасъ „ „ Бр. С. С. Маркови	
„ Търново „ „ Бр. П. Ковачеви	
„ Габрово „ „ Ив. К. Калпазатовъ	
„ Плевенъ „ „ Бр. Ст. Бояджиеви	
„ София „ „ П. А. Черневъ	
„ Пловдивъ „ „ Н. К. Абаджиевъ	
„ Видинъ „ „ Р. Б. Нахмасаъ & Вентура	
„ Ст. Загора „ „ Наню Димитровъ	
„ Сливенъ „ „ Юрданъ Данчевъ	
„ Вратца „ „ А. Т. Новаковъ	

Всѣка една вноса ще бѣде придружаваща съ двоенъ екземпляръ означения, въ които ще бѣждатъ отбѣлизвани нумерата на всѣка една акция.

(Означенията се предаватъ на г. г. Акционеритъ безплатно).

Вноската ще бѣде потвърдена отъ мѣстонаплащанието посредствомъ прилагание печата (Внесени двадесетъ лева златни сръбцу III-а вноса) върху самата акция и подписа на Кассера на Банката или единъ отъ означенитъ по-горѣ банкови Агенти.

Съ ония акции на които вноската не се извърши въ опрѣдѣлений по-горѣ срокъ отъ 15 до 30 Априлъ т. г. ще се постѣпи съгласно § 14 Алинея 6-та отъ Устава на Банката.)*

Гр. Руссе, 14 Януарий 1897.

Българска Търговска Банка:

*) Въ случай несвоеврѣменно исплащанне на вноскитъ и 20 лева слѣдъ общо приканване чрезъ „Държавенъ Вѣстникъ“, Банката по право продава на публиченъ търгъ неисплатенитъ акции за смѣтка на подписчика безъ да е принудена да исплаща, каквато и да била друга формалност, като задържи 2 % отъ внесената стойностъ за свое обезщетение. Така продаденитъ акции се опичожаватъ по право, а на новитъ притежатели се издаватъ други акции подъ същия номеръ, които ще се считатъ за дѣйствителни.

ОБЯВЛЕНИЕ

НАРОДНО ОСИГУРЖТЕЛНО ДРУЖЕСТВО

„БАЛКАНЪ“

Обявява на господа акционеритъ си, че понеже тѣхното общо събрание неможе да стане по-рано отъ прѣдвидения въ устава срокъ, то Управителния Сѣвътъ въ заседание си отъ 16/28 Януарий т. г. рѣши да плати единъ авансъ отъ 12 лева златни сръбцу дивиденда за 1896 год. „копонтъ № 1“ върху 75 л. внесенъ капиталъ.

Исплащаннето на аванса ще стане въ Дирекцията на дружеството въ София, починая отъ 20 Януарий — 1 Февруарий т. г., два дена слѣдъ прѣдставяннето на копонтитъ.

Г. г. акционеритъ отъ провинцията трѣбва да испратятъ копонтитъ си въ Дирекцията на дружеството въ София, които ще имъ внесе стойността на право или чрезъ агентитъ, като си задържи разноснитъ.

Директоръ: **Отто Биелигкъ.**

2—1

Отъ Сждеб. Пристави при Варн. Окр. Сждъ

ОБЯВЛЕНИЯ

№ 3645

На основание исполнительный листъ № 528/93 г. издаденъ отъ Козлуджанский Мировий Сѣдния на Варненската Памѣтница Маркова и съгласно протоколното опрѣдѣление отъ 3 Юний т. г. на Варненский Окр. Сждъ, обявямъ, че ще се произведе въ канцеларията на Варненското Сждебно Приставство втора публична продажъ на долъозначения имотъ: М Варненцитъ Никола и Ангелина Станиславови, които ще почне слѣдъ двѣ недѣли отъ трикратното публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитъ вѣстници и ще трае (31) день, слѣдъ това съ правонадаване 5% въ 10, той е: Лозето имъ въ Варненскитъ лози, въ мѣстността „Руни“, между съседитъ: Стоянъ Ю. Камсаровъ, Тодоръ Марнополски, Петъръ Досевъ и Яни Зафировъ, състояще отъ 2 декара и 112 кв. м. оцѣнено за 325 лева, отъ която ще почне наддаването. Заинтересованитъ могатъ въ присѣственнитъ дни и часове да се явяватъ и наддаватъ.

Варна, 11 Ноември 1896 год.

Сждеб. Приставъ: **Г. Захариевъ.**

3—76—3

№ 6380

Обявямъ, че на основание опрѣдѣлението № 38 на Варненский Окр. Сждъ слѣдъ трикратно обнародване настоящето ще произведъ втора публична продажъ, съгласно чл. чл. 1021, 1025 и 1037 отъ гражд. сждопроизводство, на една къща отъ двѣ стаи съ плѣвникъ, хамбаръ, домъ и дворъ около 9 1/2 декара, останала отъ покойния Влаю Кара Ивановъ въ с. Емирлеръ.

Първоначална цѣна 400 лева.

Желающитъ да ѝ купятъ, нека се явятъ въ канцеларията на приставството.

Варна, 31 Декември 1896 год.

п. Сждеб. Приставъ: **Кутевъ.**

3—77—3

№ 3419.

Въ допълнение на обявлението ми подъ № 3075 отъ 29 октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавний Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миналий мѣцъ, съ настоящето си съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно съ чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство публичната продажба на долъозначения недвижимъ имотъ почва отъ днесъ 9 Декември ще продължава до 9 Януарий 1897 год., часа до 5 вечерята и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5%, а именно: къщата въ Варна IV участъкъ подъ № 604. състояща се отъ двѣ стаи и една зала, построени отъ простъ дървенъ материалъ покривъ керемиденъ на около 50 кв. метра и дворъ около 100 кв. метра между съеди: Яни Георгиевъ, Юмеръ Демировъ, и отъ двѣтъ страни пѣтъ, принадлежаща на Юрданъ Юрдановъ, първоначална цѣна 750 лева. Помѣнатата къща е ипотекирана на В. Сіе Ст. Пейчеви сръбцу заемъ 1000 лева и др.

Желающитъ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Варна, 9 Декември 1896 г.

п. сжд. приставъ: **Н. Т. Новаковъ.**

3—74—3

№ 2422.

Въ допълнение на обявлението ми подъ № 3076 отъ 29 Октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миналий мѣцъ, съ настоящето си съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно чл. чл. 1004, 1000, 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, публичната продажба на долъозначения недвижимъ имотъ ще почне отъ днесъ 9 Декември, и ще продължава до 9 Януарий 1897 год., вечерта часа 5, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5% а именно: Една къща въ Варна IV участъкъ подъ № 91 между съеди: Нарупъ Димитровъ, Моско Тодоровъ, Станю Кехал, Иова Иванова и пѣтъ, построена на около 80 кв. метра отъ каменисто-тухленъ материалъ, покривъ керемиденъ, двѣ стаи, и салонъ горе, долу една стая и катой съ дворъ около 280 кв. метра.

Първоначалната цѣна 4000 лева. Помѣнатата къща се продава за издължение ипотекия заемъ на Иванка Тодорова, къмъ Варненский Банковъ клонъ отъ 1545 лева златни, и др. лихви и разноси по исполнительный листъ № 8354/96 год.

Желающитъ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 9 Декември 1896 год.

п. Сжд. Приставъ: **Н. Т. Новаковъ.**

3 75 3

№ 199

Понеже продажбата обявена съ обявлението ми № 63 отъ 8 Януарий т. г. не можа да се произведе на 20 того, по непредставане отъ хранителя стоката, то продажбата на същата стока ще се произведе на 5 Февруарий т. г. прѣдъ Абаджийската чаршия въ 1 участъкъ, желающитъ да ѝ купятъ, нека се явятъ въ казания день на опрѣдѣленото мѣсто за наддаване.

Варна, 21 Януарий 1897 год.

Сжд. Приставъ: **Г. Захариевъ.**

1—1

№ 183

Обявямъ, че отъ 6 Февруарий, до 8 Мартъ т. г. слѣдъ това съ правонадаване 5% въ 10 дена, въ канцеларията на Варненското сждебно приставство ще продавамъ публично по неподѣлность долъозначенитъ имоти на Варненцитъ Стефанъ Сивриоглу и наследницитъ на покойния му братъ Кости Сивриоглу, тѣ сж: 1) Една двуетажна каменна къща въ Варна, I уч. № 266, оцѣнена 12000 лева; 2) Къща въ същия участъкъ № 257, оцѣнена — 8000 лева; 3) Една житарска каменна магазинъ, до правителствения хамбаръ № 2, близо до I уч., оцѣнена за 18000 лева; 4) Една хавра отъ три декара въ мѣстността „Руни“, оцѣнена за 600 лева; 5) Една хавра отъ два декара въ мѣстността „Казанъ-Чепме“, оцѣнена за 200 л. Наддаването ще почне отъ оцѣнкитъ и по долъ отъ тѣхъ. Заинтересованитъ могатъ въ присѣственнитъ дни и часове да се явяватъ и наддаватъ.

Варна, 18 Януарий 1897 год.

Сжд. Приставъ: **Г. Захариевъ.**

3—1

№ 151

Въ допълнение на обявлението си подъ № 3503 отъ 14 Декември м. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 7 отъ 11 този мѣсець, съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно чл. 1004, 1021, 1025 и 1187 отъ Гражданското Сждопроизводство продажбата на долъозначения недвижимъ имотъ ще почне отъ 27 този мѣсець, ще продължава 31 день до 26 Февруарий часа петъ слѣдъ обѣдъ и въ десетъ дневенъ срокъ съ наддаване 5%, а именно: къщата въ Варна II участъкъ подъ № 251 отъ двѣ отдѣления, построени по на около 45—50 кв. м. съ дворъ около 70 кв. метра, едното отъ двѣ стаи другото двѣ стаи горѣ и катой долу отъ дървенъ материалъ, покривъ керемиденъ, между съеди: Конда Кателова, Кочо Ангеловъ, Стефанъ Атанасовъ и пѣтъ. Помѣнатата къща е останала отъ покойний Никола Георгиевъ на наследницитъ му, продава се по неподѣлность, съгласно опрѣдѣлението на Варненский окр. сждъ подъ № 2186 отъ 13 Ноември м. г., първоначална цѣна 5000 лева.

Желающитъ да взематъ участие въ търгътъ, могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 18 Януарий 1897 год.

п. Сжд. Приставъ: **Н. Т. Новаковъ.**

3—1

№ 157.

Въ допълнение на обявлението си подъ № 2903 отъ 10 Октомври м. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 7 отъ 11 този мѣсець, съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно чл. чл. 1004, 1009, 1021 и 1025 отъ Гражд. Сждопроизводство публичната продажба на долъозначения недвижимъ имотъ ще почне отъ 27 този мѣцъ, ще продължава 31 день до 26 Февруарий вечерята часа петъ, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5%, а именно: едно праздно мѣсто въ Варна III участъкъ подъ № 636 отъ 260 квадратни метра между съеди: Топузоглу Хюсеинъ, Балчиклъ Ахмедъ и отъ страни пѣтъ, първоначална цѣна 1200 лева.

Помѣнхотото мѣсто се продава за издължение дългътъ по исполнительный листъ № 1517 издаденъ отъ III Варненский Мировий Сѣдния на Рефия Абдулваканъ Мехмедова за 681 лева златни и др., противъ Хабибе Ибраимица капъ Мехмедова като наследница и настойчица на покойния.

Желающитъ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 18 Януарий 1897 год.

3—1 п. Сжд. Приставъ: **Н. Т. Новаковъ.**